

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U POŽEGI
Sv. Florijana 2, POŽEGA

Poslovni broj: P-26/2025-31

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Požegi po sutkinji ovoga suda Meliti Novak u parničnom predmetu tužiteljice Slavice Rossi, Rešetari, Bana Josipa Jelačića 23, OIB:23057039320, zastupana po odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Nožinić, Tomljanović & Maričević d.o.o. iz Nove Gradiške, protiv tuženika Erste & Steiermärkische Bank d.d. Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB:23057039320, zastupan po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Hanžeković & partneri iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i povrata stečenog bez osnove, 2.rujna 2026.nakon održane i dovršene glavne javne rasprave u nazočnosti tužiteljice i njenog punomoćnika odvjetnika Gorana Tomljanovića te zamjenice punomoćnika tuženika odvjetničke vježbenice Tese Vranješ, 29.rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I Nalaže se tuženiku, Erste & Steiermärkische bank d.d. Rijeka, Jadranski trg 3 a, da tužiteljici Slavici Rossi, Rešetari, Bana Josipa Jelačića 23, OIB:32052310666, isplati zakonske zatezne kamate koje teku od dospijeća do 31.srpnja 2015 godine, po eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 5 postotnih poena, a od 1.kolovoza 2015 godine do 8.siječnja 2016. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena i to na dolje navedene iznose kako slijedi, na iznos od:

2,08 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.05.2009. do 19.veljače 2016.godine
2,05 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.06.2009. do 19.veljače 2016.godine
2,01 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.07.2009. do 19.veljače 2016.godine
2,03 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.08.2009. do 19.veljače 2016.godine
2,05 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.09.2009. do 19.veljače 2016.godine
2,03 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.10.2009. do 19.veljače 2016.godine
2,03 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.11.2009. do 19.veljače 2016.godine

2,06 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.12.2009. do 19.veljače 2016.godine
2,08 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.01.2010. do 19.veljače 2016.godine
2,11 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.02.2010. do 19.veljače 2016.godine
2,10 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.03.2010. do 19.veljače 2016.godine
2,16 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.04.2010. do 19.veljače 2016.godine
2,14 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.05.2010. do 19.veljače 2016.godine
2,16 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.06.2010. do 19.veljače 2016.godine
2,30 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.07.2010. do 19.veljače 2016.godine
2,27 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.08.2010. do 19.veljače 2016.godine
2,38 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.09.2010. do 19.veljače 2016.godine
2,32 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.10.2010. do 19.veljače 2016.godine
2,27 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.11.2010. do 19.veljače 2016.godine
2,42 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.12.2010 do 19.veljače 2016.godine
2,50 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.01.2011 do 19.veljače 2016.godine
2,44 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.02.2011 do 19.veljače.2016.godine
2,46 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.03.2011 do 19.veljače 2016.godine
2,42 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.04.2011 do 19.veljače 2016.godine
2,42 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.05.2011 do 19.veljače 2016.godine
2,56 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.06.2011 do 19.veljače 2016.godine
2,59 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.07.2011 do 19.veljače 2016.godine
2,76 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.08.2011 do 19.veljače 2016.godine
2,73 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.09.2011 do 19.veljače 2016.godine
2,60 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.10.2011 do 19.veljače 2016.godine
12,27 EUR sa z.z.kamatom počevši od 27.06.2012. do 19.veljače 2016.godine
u roku od 15 dana.

II Tužiteljica se odbija sa zahtjevom za isplatu glavnice u iznosu od ukupno 1.899,56 EUR.

r i j e š i o j e

I Dopušta se preinaka tužbenog zahtjeva od 13.travnja 2026.

II Utvrđuje se da ne postoji potraživanje tuženika prema tužitelju u iznosu od 23,21 EUR istaknuto u prigovoru radi prijetoja.

III Utvrđuje se da ne postoji potraživanje tuženika prema tužitelju u iznosu od 265,24 EUR istaknuto u prigovoru radi prijetoja.

IV Nalaže se tuženiku, Erste&Steiermärkische Bank d. d. iz Rijeke (Grad Rijeka), Jadranski trg 3a, OIB 23057039320, da tužiteljici Slavici Rossi, Rešetari, Bana Josipa Jelačića 23, OIB:32052310666, u roku od petnaest (15) dana po donošenju ove presude isplati na ime naknade troškova parničnog postupka iznos od 2.364,31 EUR s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama po stopi u visini za ostale odnose prema odredbi čl. 29., st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br.

35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22.) tekućim od 23.rujna 2026. do isplate.

Obrazloženje

1. Tužiteljica Slavica Rossi podnijela je tužbu protiv tuženika Erste & Steiermarkische Bank d.d., radi naknade štete. U tužbi navodi da su tužiteljica i tuženik 13.veljače 2007.sklopili Ugovor o kreditu br. 2402006-1031262160/51400607-5103415084 za iznos od 19.320,00 CHF.U članku 8.Ugovora određena je kamatna stopa od 5,99% godišnje dok je u daljnjem tekstu navedeno da je kamate promjenjiva. O navedenom članku ugovora nije se posebno pregovaralo niti je za tužiteljicu postojala takva mogućnost te se nisu utvrdili egzaktni parametri i metode izračuna parametara koji bi utjecali na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamatne stope. Navodi da je Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu br.P-1401/12 od 4.srpnja 2013. utvrđeno da je tuženi u razdoblju od 10.rujna 2003. do 31.prosinca 2008.,a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovore o kreditu, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima tuženika, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorili egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promijenio stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača pa je time tuženik postupio suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima. Navedena presuda potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda RH br. PŽ-7129/13-4 od 13.lipnja 2014.Tužiteljica nadalje navodi da je tuženik jednostranom odlukom mijenjao kamatnu stopu, pa smatra da je time oštećena za razliku između ugovorene kamatne stope i kamatne stope koja je jednostranom odlukom tuženika povećana. Zbog navedenoga predlaže da sud donese presudu kojom će naložiti tuženiku da isplati tužiteljici iznos od 5.000,00 kuna s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od 14.veljače 2007. do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Požegi, koji prigovor je odbijen pravomoćnim rješenjem broj P-26/2025-7 od 1.listopada 2025.

2.1. Tuženik nadalje ističe prigovor promašene aktivne legitimacije obzirom da se neke uplate po ovom kreditu ne mogu povezati s tužiteljem jer su vršene od strane trećih osoba.

2.2. Nadalje, tuženik navodi da je konverzija Ugovora o kreditu izvršena na temelju zahtjeva korisnika kredita te je konverzijom izjednačen s položajem potrošača koji su se zadužili kreditom u EUR, sve na način koji je bio utemeljen na valjano, od strane

banke primijenjenim, a iscrpno propisanim procedurama i svim uvjetima koje je zakonodavac normirao u ZID ZKP/15, uključujući svako povišenje CHF kamatne stope i povišenje CHF tečaja tijekom otplate. Zbog toga smatra da je tužitelj oštećen te da nema više osnova zahtijevati da se utvrdi da je raniji ugovor o kreditu ništetan.

2.3. Tuženik ističe prigovor zastare jer se na zahtjev tužitelja za isplatu ima primijeniti trogodišnji zastarni rok imajući u vidu plaćanja koja je tužitelj vršio po uvećanim anuitetima i to sve u smislu odredbe čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (u daljnjem tekstu: ZPP) u svezi odredbe čl. 230. Zakona o obveznim odnosima (dalje u tekstu: ZOO). Odredbom čl. 118. ZPP-a propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavka 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 106. stavka 1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Dakle, zakonodavac je tu jasno predvidio da se u postupcima koje potrošači osobno pokrenu radi o postupcima o naknadi štete, pa se u tom smislu ima primijeniti trogodišnji zastarni rok propisan odredbama ZOO-a.

2.4. Tuženik ističe da je sve promjene kamatne stope izvršio sukladno tada važećim propisima. Napominje da je tužitelju kamatna stopa već od 1. listopada 2011. snižena ispod početno ugovorene kamatne stope. Naime, početno ugovorena kamatna stopa iznosila je 5,99%, a 1. listopada 2011. tužitelju je kamatna stopa snižena na 5,90%

2.5. Osim toga, dana 25. svibnja 2012. ugovorne strane sklopile su Aneks broj 01 Ugovora o kreditu broj 5103415084 kojim Aneksom je ugovoren početak u trajanju od 12 mjeseci i sniženje kamatne stope tužitelju za 25%. Citiranim Aneksom ugovorne strane promijenile su i broj partije kredita na način da novi broj kreditne partije glasi 5107477233.

2.6. Kamatna stopa od 5,95% i dalje niža od početno ugovorene vrijedila je tužitelju nakon isteka početka i to sve do 1. siječnja 2014. kada je tužitelju sukladno izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju iz 2013. godine ("Narodne novine" broj 143/13) kamatna stopa snižena na 3,23% i kao takva je vrijedila sve do sklapanja Aneksa 2, koji je izvršena konverzija kredita.

2.7. Zbog svega navedenog, tuženik ističe da, sve i kada bi naslovni sud smatrao da bi odredba čl. 8.2. Ugovora o kreditu bila nerazumljiva tužitelju, pa time i nepoštena (ništetna) a što se osporava u cijelosti, iz navedenog jasno proizlazi da to zasigurno nije prouzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

2.8. U odnosu na dio tužbenog zahtjeva tužitelja kojim zahtijeva utvrđenje ništetnim odredbu o načinu promjene kamatne stope te ukoliko sud utvrdi ništetnom pobijanu odredbu na način podešavanja kamatne stope (a što se osporava u cijelost), tuženik ističe da ukoliko bi naslovni sud deklaratornom pravnom zaštitom uklonio način podešavanja kamatne stope, između stranaka bi se smatralo kako se ima primijeniti početno ugovorena kamatna stopa za cijelo vrijeme trajanja otplate kredita (5,49%) pa bi stoga, tužitelj bio dužan vratiti svaki preplaćeni anuitet od 1. siječnja 2014. pa nadalje jer je tužitelju kamatna stopa snižena ispod početno ugovorene već od tog datuma.

2.9. S obzirom na navedeno tuženik predlaže da sud utvrdi postojanje tražbine prema tužitelju, koja iznosi 819,34 CHF zajedno sa zakonskim zateznom kamatom tekućim od dospelosti svakog mjesечно preplaćenog iznosa do isplate.

3. Podneskom od 18.veljače 2025. tuženik ističe da je tužitelj dužan dokazati svoj status potrošača te navodi da korisnici kredita koji su konvertirali svoj kredit po ZIDZPK/15 nemaju pravni interes postavljati kondemnatorne zahtjeve koji bi se odnosili na bilo kakva oštećenja koja bi mogla proizlaziti iz odnosa između Banke i korisnika kredita, a koji odnos je naknadno uređen sporazumom o konverziji kao novom pravnom osnovom među strankama. Također ističe da tužitelj nije ovlašten potraživati zakonske zatezne kamate od plaćanja svakog anuiteta, nego sljedeći dan od pravomoćnosti presuda kojom je pružena kolektivna zaštita.

4. Podneskom od 29.svibnja 2025. tužitelj navodi da "Ostaje kod dokaza i dokaznih prijedloga, napose knjigovodstveno-financijskog vještačenja na okolnost visine tužbenog zahtjeva odnosno učinjenih preplata kako po osnovi primjene valutne klauzule tako i po osnovi promjene kamatne stope." Iako do tada nije podnio zahtjev u odnosu na isplatu preplaćenoga zbog primjene valutne klauzule.

5. Tuženikov prigovor mjesne nenadležnosti odbijen je pravomoćnim rješenjem ovoga suda broj P-26/2025-7 od 1.listopada 2025.

6. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103415084 od 13.veljače 2007., Aneks broj 2 ugovora o kreditu broj 5107477233 od 19.veljače 2016., Aneks broj 1 ugovora o kreditu od 25.svibnja 2012., u nalaz i mišljenoj finansijskog vještaka Borisa Belunjaka od 6.ožujka 2026., u njegovo očitovanje od 13.lipnja 2026. te od 23.srpnja 2026., saslušao je tužiteljicu u svrhu dokazivanja, te je izvršio uvid u sve priloge i podneske u spisu.

7. Nakon ovako provedenog dokaznog postupka, uz savjesnu i brižljivu ocjenu svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno sud je nedvojbeno utvrdio da su tužba i tužbeni zahtjev tužiteljice djelomično osnovani.

8. Sud je kao nesporno utvrdio da su tužiteljica i tuženik 13.veljače 2007. sklopili ugovor o kreditu na iznos od 19.320,00 CHF u kunskej protuvrijednosti, kao i da su dana 19.veljače 2016. sklopili Aneks broj 2 ugovora o kreditu na temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/2015.)

9. Sporna je međutim osnova, visina tužbenog zahtjeva, aktivna legitimacija tužitelja. zastara potraživanja, je li tužitelj imao svojstvo potrošača, jesu li sklopljenim sporazumom o konverziji otklonjene sve posljedice nepoštenog postupanja banke prema tužitelju.

10. Nije osnovan navod tuženika da tužiteljica nije dokazala da je potrošač.

10.1. Prema čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03.) potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj

djelatnosti, dok je trgovac svaka osoba koja nudi ili sklapa pravne poslove, odnosno nastupa na tržištu u okviru svog zanimanja, ili svoje djelatnosti.

10.2. Čl. 2. Direktive br. 93/13 od 5. travnja 2013. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja u ugovorima obuhvaćenim ovom Direktivom nastupa za potrebe izvan okvira svojeg obrta, poduzeća i profesije, dok je prodavatelj (robe) ili pružatelj (usluge) svaka fizička ili pravna osoba koja u ugovorima obuhvaćenim ovom Direktivom nastupa u okviru svojeg obrta, poduzeća i profesije, bez obzira na to je li u javnom ili privatnom vlasništvu. U vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora 13. veljače 2007., na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/2003, u daljnjem tekstu ZZP). te se na konkretni slučaj imaju primijeniti odredbe ZZP-a i to odredba članka 3. prema kojoj je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

10.3. Kako je u konkretnom slučaju tužiteljica predmetni ugovor o kreditu sklopila kao slabija stranka i to u svojstvu fizičke osobe u svrhu adaptacije kuće, ona ima svojstvo potrošača te je sud poklonio vjeru njenom iskazu da je sredstva kredita potrošila potrošačke svrhe, odnosno za adaptaciju kuće u kojoj i danas živi i koju nije nikada iznajmljivala..

10.4. Naime, tužiteljica je iskazala u svrhu dokazivanja da je kredit podigla u Erste banci zato što joj je to bilo najpovoljnije i tamo nisu nudili kredit niti u jednoj valuti osim u CHF. Prilikom zaključivanja ugovora nije ništa mogla pregovarati s bankom niti su joj išta objašnjavali vezano uz uvjete porasta kamatne stope kao niti da postoji mogućnost da tečaj toliko poraste. Rata joj je u početku bila oko 600,00kuna, a na kraju je narasla na 1.000,00 kuna što joj je bilo teško plaćati jer je u to vrijeme imala plaću oko 1.800,00 kuna. Nikada nije dizala neki drugi kredit osim ovoga. Kada je dizala kredit nije znala što znači promjenjiva kamatna stopa, ali sada nakon ovog svega zna. Nije pregovarala o odredbama ugovora prilikom potpisivanja ugovora. Kada je došlo do mogućnosti konverzije kredita izvršena je konverzija kredita međutim rata joj je ostala ista. Od bankara je dobila informaciju o visini rate i o tome na koliko godina joj je odobren kredit, a nitko nije rekao da će nakon godinu ili dvije rata toliko porasti. Kredit su trebali za adaptaciju obiteljske kuće u kojoj i danas žive i nisu je nikada iznajmljivali.

11. Sud u cijelosti prihvaća iskaz tužiteljice jer je uvjerljiv, logičan i nije u suprotnosti s utvrđenjima koja proizlaze iz drugih dokaza. Iz tako danog iskaza proizlazi da prilikom zaključenja spornog Ugovora o kreditu, zaključenog između tuženika i tužiteljice, između ugovornih strana uopće nije vođen razgovor o uvjetima zaključenja ugovora i nitko mu nije rekao pod kojim uvjetima i koji elementi će se uzimati u obzir prilikom promjene kamatne stope te nitko iz banke s njim nije niti razgovarao o uvjetima kreditiranja. Dakle, nema nikakve sumnje da tuženik, kada je riječ o ugovorenoj promjenjivoj kamatnoj stopi, tužiteljicu nije informirao o parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, što je suprotno

načelu savjesnosti i poštenja, čime je postupio suprotno odredbama čl. 81., 82. i 90. ZZP/03, što sporne ugovorne odredbe čini nepoštenima i time ništetnima.

12. U postupku je nesporno utvrđeno da je radi zaštite kolektivnih prava kod Trgovačkog suda u Zagrebu pod br. P-1401/12 vođen postupak po tužbi Potrošača-Hrvatskog saveza udruge za zaštitu potrošača između ostalih banaka i tužene, Erste & Steiermärkische Bank d.d., te je presudom toga suda br. P-1401/12 od 04. srpnja 2013., utvrđeno kako je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorene obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i ugovorom utvrdilo egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o primjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovorenih strana, utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tuženik postupio suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima, koja presuda je u navedenom dijelu potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH u Zagrebu br. PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. godine., koja je u tome dijelu potvrđena presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/14.

13. Prema odredbi čl. 502.a. st. 1. ZPP-a, udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijeком predviđeno i uz uvjete utvrđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava. Prema odredbi čl. 502.c. ZPP-a, fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a. st. 1 toga Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozivati.

13.1. Dakle, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu postojanje povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač pokrene radi isplate.

13.2. Naime i Vrhovni sud RH u odluci br. Rev-3142/2018-2 od 26. svibnja 2020; te Ustavni sud RH u odluci br. U-III-2233/2019 od 10. lipnja 2020. u pogledu učinka 8 Poslovni broj: P-125/2023-20 pravomoćne odluke donesene u kolektivnom sporu, zauzeli su stav da nije potrebno provoditi dokazni postupak na okolnost nepoštenosti (ništetnosti) odredbi ugovora u svakom parničnom postupku u kojem se odlučuje o individualnim restitucijskim zahtjevima potrošača, obzirom da postoji temeljem naprijed navedene odredbe čl. 502. c ZPP-a, a isto tako i čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 41/14, 110/15-dalje ZPP/14) vezanost za postojanje povrede

propisa zaštite potrošača iz čl. 106. stavak 1. ZPP/14, a slijedom toga i obveza primjene utvrđene ništetnosti u kolektivnom sporu. Ne može postojati utvrđena ništetnost i nepoštenost pojedinih odredbi potrošačkog ugovora u kolektivnom sporu, a da istodobno ne postoji ništetnost i nepoštenost takvih odredbi u pojedinačnom sporu u odnosu na istovrsni ugovor.

14. U odnosu na sporno pitanje prava tužitelja na povrat novčanih iznosa temeljem ugovorenih nepoštenih odredaba osnovnog ugovora u slučaju u kojemu su stranke provele konverziju, valja ukazati da prema pravilima iz odredaba čl. 19.a–19.f Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, br. 75/2009, 112/2012, 143/2013, 147/2013, 9/2015, 78/2015, 102/2015, 52/2016, 128/2022 i 156/2013 – dalje: ZPK) o konverziji kredita, koja korespondiraju sa pravilima sadržanim u odredbama čl. 375.a–357.f Zakon o kreditnim institucijama („Narodne novine“, br. 159/2013, 19/2015, 102/2015, 15/2018, 70/2019, 47/2020, 47/2020, 146/2020, 151/2022 i 145/2024 – dalje: ZKI) konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR (članak 19.b ZPK-a), izračunom propisanim odredbom članka 19.c ZPK-a, uz uvjete određene čl. 19.d i čl. 19.e ZPK-a.

15. U ovoj pravnoj stvari nije sporno da su stranke 19.veljače 2016. zaključile Aneks broj 2 Ugovora o kreditu na koji je tužiteljica dobrovoljno pristala i kojim je sačinjen izračun konverzije s danom 30. rujna 2015. Nadalje, u sklopu izračuna konverzije je utvrđena nova visina glavnice u valuti EUR, a u smislu članka 19.c. st.1. točke 5. alineje 1. ZID ZPK/15 je utvrđeno postojanje manje uplaćenog iznosa(manjka).

16. U odnosu na pitanje ostvaruje li i u kojem opsegu potrošač koji je pristao na konverziju pravo na isplatu, Vrhovni sud Republike Hrvatske je na revizijsko pitanje koje je polazilo upravo od situacije u kojoj banka kao vjerovnik nije konverzijom vratila sve neosnovano stečene koristi u sklopu primjene ništetnih ugovornih odredbi iz temeljnog ugovora, odgovorio da potrošač u takvom slučaju nema pravo na isplatu glavnice po osnovi ništetnih ugovornih odredaba u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu u CHF, već samo pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose glavnice temeljem takvih nepoštenih i ništetnih odredbi za period od dospijeca do datuma provođenja konverzije, pri čemu ima pravo na puni iznos zateznih kamata bez oduzimanja iznosa preplate utvrđene u konverziji.

17. Tako izraženo pravno shvaćanje prihvaća i ovaj sud, imajući pri tome u vidu ne samo činjenicu da je predmetni Aneks Ugovoru o kreditu sklopljen na temelju prisilnog propisa koji je između ostalog uspješno prošao i test ocjenjivanja ustavnosti u ustavnosudskom postupku, pa njegove odredbe nemaju elemenata koji bi im davali obilježje nepoštenosti, već i činjenice da bi neprihvatanje takvog stajališta iznesenog

od stane najvišeg suda zaduženog za ujednačavanje sudske prakse, dovelo do daljnje i produljene nejednakosti i neravnopravnosti u primjeni mjerodavnog prava, konkretno odredaba ZID ZPK/15 i ZOO.

18. Prije donošenja takvog stava Vrhovnog suda Republike Hrvatske sud je proveo vještačenje po financijskom vještaku Borisu Belunjaku koji je u svom nalazu i mišljenju utvrdio da samo više plaćeni iznosi razlika anuiteta zbog povećanja redovne kamatne stope iznosi ukupno samo više plaćeno od 110,48 CHF, što čini ukupnu razliku više plaćenih anuiteta u kunama zbog povećanja redovne kamatne stope od više plaćenog 608,78 kuna /80,80 EUR. Samo manje plaćeni iznosi razlika anuiteta zbog smanjenja redovne kamatne stope kada je primijenjena redovna kamatna stopa u otplati kredita bila manja u odnosu na početno ugovorenu i iznose ukupno samo iznosi ukupno manje plaćeno (potplaćeno) minus -441,96 CHF, što preračunato za svaki pojedinačni iznos razlike manje plaćenih anuiteta, čini ukupnu razliku samo manje plaćenih anuiteta u kunama zbog smanjenja redovne kamatne stope od (potplaćeno) manje plaćenog od -1.998,42 kuna /-265,24 EUR.

18.1. Vještak je utvrdio i da je zbog primjene „valutne klauzule“ više plaćen iznos od 13.528,56 kuna, što tečajem konverzije 1 EUR=7,53450 kuna preračunato iznosi više plaćeno 1.795,55 EUR, što čini i više i manje plaćene razlike pojedinih anuiteta zbog primjene „valutne klauzule“, odnosno utjecaja primjene srednjeg tečaja kreditora za CHF za kune na dane dospjeća plaćanja po kreditu u odnosu na srednji tečaj kreditora za CHF za kune na dan isplate kredita, a u izračunatom iznosu anuiteta u kunama je isključen utjecaj razlike anuiteta u kunama zbog promjene (i povećanja i smanjenja) redovnih kamatnih stopa po svim osnovama.

18.2. Kada je diferencirao samo više plaćene razlike anuiteta (preplaćene iznose) zbog valutnog utjecaja primjene srednjeg tečaja kreditora za 1 CHF za kune na dane dospjeća plaćanja (kada je tečaj CHF za kune bio veći u odnosu na tečaj na dan isplate kredita) onda isti iznose samo više plaćeno od 13.703,43 kuna, što tečajem konverzije 1 EUR=7,53450 kuna preračunato iznosi 1.818,76 EUR. Kada je diferencirao samo manje plaćene razlike anuiteta (potplaćene iznose) zbog valutnog utjecaja primjene srednjeg tečaja kreditora za 1 CHF za kune na dane dospjeća plaćanja (kada je tečaj CHF za kune bio manji u odnosu na tečaj na dan isplate kredita) onda isti iznose samo manje plaćeno (potplaćeno) – 174,87 kuna, što tečajem konverzije 1 EUR=7,53450 kuna preračunato iznosi -23,21 EUR.

18.3. Iznos ukupno preplaćenog po kreditu (do sveukupne visine ukupno plaćenih anuiteta) zbog promjena (i povećanja i smanjenja) redovnih kamatnih stopa i više plaćenog zbog primjene tzv. „valutne klauzule“ ukupno iznosi više plaćeno 12.138,92 kuna, što tečajem konverzije 1 EUR=7,53450 kuna zbog primjene EUR u Republici Hrvatskoj od 01.01.2023. godine iznosi više plaćeno 1.611,11 EUR.

18.4. Zbrojno samo više plaćeni iznosi anuiteta zbog utjecaja povećanja redovnih kamatnih stopa i samo više plaćeno zbog primjene valutne klauzule (ukupno iznosi samo više plaćeno u iznosu od 14.312,21 kuna, što tečajem konverzije 1 EUR=7,53450 kuna zbog primjene EUR u Republici Hrvatskoj od 01.01.2023. godine iznosi ukupno više plaćeno 1.899,56 EUR.

18.5. Zbrojno samo manje plaćeni iznosi anuiteta zbog smanjene redovne kamatne stope u odnosu na početno ugovorenu i zbog utjecaja primjene valutne klauzule, kada tečaj za CHF za kune bio manji u otplati kredita u odnosu na tečaj za CHF za kune na dan isplate kredita, ukupno iznosi samo manje plaćeno u iznosu od -2.173,29 kuna, što tečajem konverzije 1 EUR=7,53450 kuna zbog primjene EUR u Republici Hrvatskoj od 01.01.2023. godine iznosi ukupno manje plaćeno -288,45 EUR.

18.6. Vještačenjem je utvrđeno da je stvarno utvrđen manjak uplaćenog po konverziji kredita iz valute CHF u valutu EUR u periodu od isplate kredita 14.02.2007. godine do obračuna konverzije do 30.09.2015. godine u iznosu manje uplaćenog od -988,25 EUR, što srednjim tečajem kreditora za 1 EUR = 7,632078 kuna preračunato ovim nalazom vještačenja iznosilo manjak po konverziji od -7.542,40 kuna.

19. Stranke nisu imale primjedbi na matematički izračun vještaka, a i po mišljenju suda isti je dan savjesno i u skladu s pravilima struke.

20. Tužitelj je nakon provedenog vještačenja specificirao svoj tužbeni zahtjev na način da od tuženika potražuje isplatu iznosa od 1.899,56 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dospijeca svakog pojedinog preplaćenog iznosa do isplate, a iz nalaza vještaka je vidljivo da se radi o zahtjevu za isplatu zbrojno samo više plaćenih iznosi anuiteta zbog utjecaja povećanja redovnih kamatnih stopa i zbog primjene valutne klauzule.

21. Tuženik se u podnesku od 1.lipnja 2026. protivi preinaci tužbe jer postavljeni tužbeni zahtjev predstavlja promjenu istovjetnosti tužbenog zahtjeva te ne proizlazi iz iste činjenične osnove kao raniji. Osim toga ističe prigovor zastare potraživanja po osnovi primjene valutne klauzule jer je zastara za podnošenje tužbe radi potraživanja po osnovi ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli nastupila dana 15.lipnja 2023. godine, te tužiteljica učinjenom preinakom od dana 13. travnja 2026. godine nema pravo potraživati navodno preplaćene iznose s osnove primjene valutne klauzule, a sve na temelju presude Visokog trgovačkog suda u Zagrebu, posl. br. P-6632/17 od 14. lipnja 2018. godine kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/2012 od 4. srpnja 2013.

21.1. Ukoliko sud utvrdi ništetnom pobijanju odredbu o načinu promjene kamatne stope, a što tuženik osporava u cijelosti, tada tuženik predlaže da sud s osnove razlike u kamati utvrdi postojanje tražbine tuženika prema tužitelju u iznosu od 265,24 EUR zajedno sa zateznim kamatama od dospijeca svakog manje plaćenog iznosa do isplate. Također sudu predlaže da konstitutivnom odlukom izvršiti prijeboj tražbine tuženika s tražbinom tužitelja.

21.2. U slučaju da sud dopusti preinaku tužbenog zahtjeva, a čemu se tuženik prvenstveno protivi, tuženik specificira prigovor radi prijeboja s osnove potplaćenih i povlaštenih anuiteta (kada je tečaj CHF bio niži od početnog tečaja) iz odgovora na tužbu od dana 13. studenog 2019. godine sukladno predmetnom nalazu i mišljenju od 06. ožujka 2026. godine. Stoga, ukoliko sud dopusti preinaku tužbenog zahtjeva, tada tuženik izjavljuje prigovor radi prebijanja svoje tražbine s osnove potplaćenih i povlaštenih anuiteta i to u iznosu od 23,21 EUR.

22. Odlučujući o prigovoru zastare potraživanja, sud je primijenio članak 225. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 78/15 u daljem tekstu ZOO-a.) Istim je propisano da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare. Nadalje je sud primijenio članak 241. ZOO-a koji propisuje da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Prema stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske (Rev-2245/17-2), pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO/05 te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Tužba u predmetu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 podnesena je 4. travnja 2012. godine, a presuda je u istom predmetu donesena je 4. srpnja 2013. godine, te je postala pravomoćna presudom Visokog trgovačkog suda RH broj Pž-7129/13 dana 13. lipnja 2014. godine, u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu te presudom Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. u odnosu na primjenu valutne klauzule.

22.1. Budući je u ovom predmetu tužitelj tužbu, kojom je tražio isplatu preplaćenoga zbog primjene odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom podnio sudu 12. lipnja 2019. nije osnovan tuženikov prigovor zastare navedenog potraživanja, dok je prigovor osnovan u odnosu na potraživanje preplaćenog zbog primjene valutne klauzule jer to svoje potraživanje tužitelj nije postavio u tužbi nego tek u podnesku od 29. svibnja 2025., a zastarni rok od 5 godina za povrat preplaćenog po osnovi tečajne razlike počeo je teći 14. lipnja 2018., pravomoćnošću presude Visokog trgovačkog suda posl. br. P-6632/17, te je rok za podnošenje zahtjeva istekao 14. lipnja 2023.

23. Obzirom na navedeno sud je odbio tužitelja sa zahtjevom za isplatu iznosa preplaćenih zbog primjene valutne klauzule u iznosu od 1.818,76 EUR (Nalaz vještaka, list spisa 342).

24. Budući prema stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske potrošač u ovom slučaju nema pravo na isplatu glavnice po osnovi ništetnih ugovornih odredaba u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu, već samo pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose glavnice temeljem takvih nepoštenih i ništetnih odredbi za period od dospijeca do datuma provođenja konverzije, pri čemu ima pravo na puni iznos zateznih kamata bez oduzimanja iznosa preplate utvrđene u konverziji, sud je odbio tužitelja sa zahtjevom za isplatu glavnice na ime preplaćenih iznosa zbog primjene promjenjive kamatne stope koji prema nalazu vještaka iznosi 80.80 EUR, dok je prihvatio zahtjev za isplatu zakonske zatezne kamate na preplaćene iznose s toga osnova i to od dospijeca do datuma provođenja konverzije i to prema podacima navedenim u nalazu vještaka (list spisa 352-1 do 354-1.)

25. Sud je dopustio preinaku jer tužitelj u tom smislu nije mogao prije vještačenja specificirati tužbeni zahtjev.

26. Sud nije uzeo u obzir manje plaćene iznose tužitelja po kreditu, odnosno odbio je tuženikov prigovor radi prijeboga za tražbine s osnove potplaćenih i povlaštenih

anuiteta i to u iznosu od 23,21 EUR, kao i potraživanja tuženika spram tužitelja istaknutog u prigovoru radi prijeboja s osnova razlike u kamati u iznosu od 265,24 EUR jer to nije u skladu sa odredbom čl. 323.st.1. i 2. ZOO. Odredba članka 323. stavak 2. ZOO-a popisuje da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora, ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti, a što je utvrđeno u ovom postupku. Isto tako, plaćanjem anuiteta tužitelj nije ništa primio pa stoga ne bi niti postojala obveza vraćanja nečega što nije primio, što znači da se u konkretnom slučaju ne bi mogao primijeniti niti članak 323. stavak 1. ZOO-a. Sukladno tome, tuženik ne može tvrditi da mu tužitelj nije isplatio sve ono što je od njega potraživao. Stoga, nema stjecanja bez osnove tužitelja jer je svaki izračun anuiteta vršio tuženik te je tužitelj temeljem takvih izračuna vršio plaćanja.

27. Iako je tužiteljica djelomično uspjela u ovom postupku kao potrošaču joj u ovom slučaju pripadaju troškovi parničnog postupka u cijelosti. Naime. iz presude Suda Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 proizlazi da se odredba članka 6. i članka 7. stavka 1. Direktive 93/13/EEZ treba tumačiti na način da im se protivi sustav koji dopušta da dio postupovnih troškova snosi potrošač, ovisno o visini dosuđenog iznosa radi utvrđenja ništavosti ugovorne odredbe zbog njezine nepoštenosti, tako da tužiteljici kao potrošaču u ovom slučaju pripadaju troškovi parničnog postupka u cijelosti. I to trošak koji se odnosi na sastav tužbe (200,00 EUR), zastupanje na ročištima 9.lipnja 2025, 26.siječnja 2026, 25.lipnja 2026. i 2.rujna 2026. (4x200,00 EUR), pristup na ročište za objavu presude (100,00 EUR) sastav dva obrazložena podneska od 2.lipnja 2025. i 13.travnja 2026.(2x200,00 EUR), sve s PDV-om (375,00 EUR), trošak vještačenja (477,81 EUR), te putni trošak za pristup na ročište održano 2.rujna 2026. u iznosu cijene povratne autobusne karte koja prema podacima prijevoznika Arriva iznosi 11,50 EUR odnosno tuženik je dužan tužiteljici naknaditi troškove parničnog postupka u iznosu od ukupno 2.364,31 EUR.

28. Tužiteljica nema pravo na naknadu troška za konferenciju odvjetnika sa strankom jer se trošak sudjelovanja na konferencijama iz čl. 31. (Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika) odnosi na sudjelovanje na konferencijama i sastancima na kojima se raspravljalo o činjenicama i pravnim pitanjima sa strankom i drugim sudionicima o pravnim pitanjima, o čemu nema dokaza u spisu. Također nema pravo niti na naknadu izbjivanja iz pisarnice i putni trošak odvjetnika jer je tužiteljica mogla angažirati odvjetnika iz sjedišta suda koji ne bi imao toga troška.

Požega, 29.rujna 2026.

Sutkinja:

Melita Novak

Uputa o pravu na žalbu. Protiv ove presude i rješenja dozvoljena je žalba u roku 15 dana od dana objave presude. Žalba se podnosi ovome sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

Dna:

1. Nemanja Nožinić, odvjetnik, Nova Gradiška
2. Odvjetničko društvo Hanžeković & Partneri, Zagreb

Broj zapisa: **9-3088d-dd864**

Kontrolni broj: **0ff35-44149-a65cb**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.